

[Skatteministeren]

de kendte fiduser har vi fået gjort noget effektivt ved.

Så er jeg helt enig med fru Elisabeth Arnold i, at vi vil holde os vågne, og at vi vil advare imod, at man indskiber sig i nye projekter, for der er faktisk et flertal i Folketinget i dag, som siger, at vi vil varetage den ærlige og ordentlige skatteydere interesser; vi vil ikke sidde og se på, at de, der laver den slags transaktioner, som ikke har noget som helst reelt, ordentligt indhold, får lov til at undvige en beskatning.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Jeg vil bare glæde mig over de mildere vinde på denne tid af aftenen. Dagen begyndte med, at hvis ikke oppositionen gjorde, som skatteministeren ville, ville han stemme det hele igennem med sit flertal. Men nu står skatteministeren lige så pænt deroppe og siger: Vi håber, vi får et flertal til stort set denne ordlyd. Det kan vi meget bedre lide.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 295:

Forslag til lov om ændring af lov om beskatning af fortjeneste ved afståelse af fast ejendom (ejendomsavancebeskatningsloven) og forskellige andre skattelove. (Ændret beskatning af erhvervsjendomme m.v.)

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Sammen med denne sag foretoges de under

punkterne 21 og 22 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 296:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Beskatning af goodwill m.v.)

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

22) Første behandling af lovforslag nr. L 297:

Forslag til lov om ændring af lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber m.v. (selskabsskatteloven) og lov om beskatning af fonde og visse foreninger (fondsbeskatningsloven). (Ophævelse af udlandslempelsen).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling**Pia Gjellerup (S):**

Et af hovedsynspunkterne i den skattereform, som blev vedtaget i 1985, og som trådte i kraft i 1987, var at mindske skattespekulationen. Man kan sige med erfaringen fra de senere år, at det lykkedes ikke helt. Vi har under de tidligere punkter på dagsordenen behandlet en række forslag, som følger dette hovedsynspunkt op, og de tre forslag, der er til behandling under dette punkt, er en yderligere opfølgning.

Det, der nemlig er hovedsynspunktet i en række af de lovforslag, der har været til behandling i dag, og som er til behandling nu, er at gennemføre en ensartet beskatning af ensartede indkomster. Dertil vil det hjælpe ganske afgørende at få gennemført lovforslag nr. L 295 om en ændring af ejendomsavancebeskatningsloven. Den betyder, at man holder sig til den ejendomsavancebeskatningslov, vi har, men at man ændrer aftrapningsreglerne, så man ikke kan bringe sig helt ud af beskatning af gevinsterne, men således at 70 pct. af gevinsten under alle omstændigheder vil være tilbage til beskatning. Det betyder, at vi ikke mere vil kunne se voldsomme gevinster på udlejningsejendomsområdet, som vil være fuldstændig fri for beskatning. Vi vil altså se de 70 pct. komme til beskatning.

[Pia Gjellerup]

Så er der jo det modsvarende spørgsmål: Hvad så med tab? Og dér vil der være en tilsvarende fradragsordning efter de samme regler i tilsvarende indkomst.

Udgangspunktet for hele beregningen af, hvordan gevinsterne er, og hvordan tabene er, vil være den værdi, som ejendommene har på fremsættelsestidspunktet, og det var jo som bekendt i onsdags, den 19. maj. Hvis den værdi, der fremgår af den offentlige vurdering på det tidspunkt, synes at være ude af trit med det, ejeren af den pågældende ejendom finder er rimeligt, men som vedkommende ikke har haft en grund til at gribe ind over for i forhold til den løbende beskatning, åbnes der med lovforslaget mulighed for at få foretaget en ny vurdering, hvis man efter fremkomsten af dette lovforslag kunne have en interesse i det.

Dette lovforslag vil dermed betyde en væsentlig forbedring af skattesystemet, en forbedring, som har været tiltrængt gennem mange år, og som forhåbentlig kan gøre, at vi vil opleve, at aktive penge bliver investeret aktivt, i stedet for, som vi har set, i ejendomsspekulation igennem årene, hvor bølgetoppene og bølgedalene har været til stor belastning for det samlede kapitalmarked.

Det andet forslag, lovforslag nr. L 296, handler om genindførelse af beskatning af goodwill. Denne beskatning blev ophævet i 1982 bl.a. af hensyn til lempelse af likviditeten i forbindelse med generationsskifte, og fordi det ville være, sagde man dengang, en forenkling. Siden er der indført succession i familieoverdragelser, og derved er den ene begrundelse for at fjerne goodwillbeskatningen væk. Vi har også måttet konstatere, at de forenklinger, som man kunne få øje på i 1982, til gengæld er blevet fulgt op af nogle forviklinger, nemlig det, at man har skullet skelne mellem goodwill og andre former for overdragelsessum i forbindelse med overdragelser. Vi har ikke kunnet finde frem til nogen synderlig forenkling, måske tværtimod, hvilket antallet af sager om goodwill og de mange besværlige regler om beregning af goodwill vidner om.

Det, der nu lægges op til, er at genindføre beskatningen og den tilsvarende afskrivningsret for goodwill. Dermed har man også på det område opnået en beskatning på linie med andre indkomster og til gengæld også fået muligheden for at afskrive det, der svarer til tabet,

i henhold til ejendomsavancebeskatningsloven. Der er jo to sider af enhver transaktion, og de bliver i begge lovgivninger behandlet parallelt.

Det tredje lovforslag handler om ophævelse af udlandslempelsen. I virkeligheden vil jeg faktisk mene, at der ikke burde være grund til at knytte mange bemærkninger til dette forslag. Det er et forslag, som også den tidligere regering fremsatte på et tidspunkt, og jeg erindrere, at fremsættelsen blev ledsaget af bemærkninger fra den daværende statsminister, hr. Poul Schlüter, som meget rammende og ganske folkeligt i forhold til udlandslempelsesbegrebet beskrev det som et vildskud på skattelovgivningen. Man opgav imidlertid – af forskellige politiske grunde må man gætte – at gennemføre det lovforslag, som man havde fremsat. Derfor har vi i nogle år yderligere haft den fornøjelse at se dette vildskud i skattelovgivningen, fornøjelse skal absolut sættes i gåsøjne, for det har ikke været en logisk indretning i det danske skattesystem. Tværtimod har det været en begunstiggelse af virksomheder i forhold til en eksport af arbejdskraft i stedet for at begunstige produktion og varefremstilling og dermed arbejdskraftbeskæftigelse i Danmark.

Der er med lovforslaget lagt op til en lang aftrapningsperiode, og man kan sige, at det sammen med de dobbeltbeskatningsoverenskomster og de mange regler, der er i den forbindelse, vil medvirke til, at der ikke skulle være nogle reelle problemer i forhold til de virksomheder, der bliver berørt. De vil have lejlighed til at kunne indrette sig i forhold til aftrapningen, og dermed vil vi komme af med dette forstyrrende vildskud i skattelovgivningen.

Så jeg kan på Socialdemokratiets vegne indstille disse tre lovforslag til vedtagelse. De vil bedre skattelovgivningen væsentligt ved at mindske spekulatjonen i betydelig grad.

Flemming Hansen (KF):

Man kan vel roligt sige, at vi, der sidder tilbage herinde i Folketinget denne aften, har det, der i søfartssproget hedder hundevagten, og jeg har derfor også forsøgt at afkorte min tale, så jeg ikke udnytter alle 15 minutter.

Emnet, vi skal behandle her, er så alvorligt, at sandheden, som jeg ser den, må siges meget grundigt. Den del af regeringens skatterreform,

[Flemming Hansen]

vi nu behandler, har jo særlig relation til erhvervslivet og erhvervslivets aktive udøvere. Og jeg synes, jeg vil understrege fra starten, at når regeringen ved mange lejligheder fastslår, at der er tale om en erhvervsvenlig omlægning af skatterne, er alene disse tre forslag beviset på det modsatte – det fuldstændig modsatte. Forslagene er nemlig gennemsyret, synes jeg, af den foragt, som Socialdemokratiet ved næsten enhver lejlighed altid har lagt og stadig lægger for dagen i skrift og tale, når det drejer sig om partiets principielle synspunkter over for erhvervslivet.

Jeg synes, alle tre lovforslag bekræfter dette til fulde. Ser vi på lovforslaget om beskatning af goodwill – og jeg beder om formandens tilslutning til at tage det i den rækkefølge, jeg nu finder det praktisk – og ser vi også på beskatningen af erhvervsejendomme, mener jeg, der er tale om meget alvorlige indgreb over for de mennesker, der har planlagt deres tilværelse og ikke mindst deres tredje alder ud fra allerede kendte forudsætninger. Goodwillbeskatningen rammer især mindre erhvervsdrivende og mange udøvere af liberale erhverv og erhverv i servicesektoren. Her har mennesker i god tro sat deres lid til, at når deres erhvervsaktive alder nærmede sig sin afslutning, kunne de sælge deres virksomheds goodwill og dermed skabe et vist grundlag for selvpensionering, den eneste selvpensionering, som denne gruppe af mennesker som oftest har. Jeg finder det urimeligt. Jeg kan godt forstå, hvis socialdemokratiske medlemmer af Folketinget kan stemme for lovforslaget, men at CD – og Kristeligt Folkeparti især – skulle støtte dette forslag, har jeg altså min tvivl om.

Lovforslaget om beskatning af goodwill har karakter af tilbagevirkende kraft. Hvis man er i tvivl om dette, synes jeg, man skulle spørge de mennesker, der rammes af det nye lovforslag.

Men det bliver langt værre, når vi skal tale om beskatning af erhvervsejendomme, hvor man hidtil har haft en 7-års-regel, hvorefter sælgeren af en sådan ejendom kunne regne med en mulig skattefri fortjeneste. Jeg siger udtrykkelig mulig skattefri fortjeneste, for i de senere år har det jo ikke været tilfældet.

I forslaget om beskatning af erhvervsejendomme er der efter min bedste overbevisning tale om, at forslaget klart og utvetydigt udtrykker lovgivning med tilbagevirkende kraft – be-

vidst konfiskation kunne man næsten kalde det. De mennesker – og jeg understreger, at jeg her ikke tænker på eller sympatiserer med spekulanter med masser af ejendomme, som har brugt urimelige skattefiduser, de mennesker, jeg taler om, er typisk mindre, selvstændige erhvervsdrivende, der har haft en ejendom i tilknytning til og som grundlag for den detailvirksomhed, den håndværksvirksomhed, det landbrug, det liberale erhverv, som de har drevet – er ikke spekulanter, men deres økonomiske grundlag forsvinder, fordi skatteministeren nu ved lovgivning med tilbagevirkende kraft og ved bevidst at lovgive med tilbagevirkende kraft forhindrer dem i at få en eller anden gevinst hjem, som de havde planlagt i forbindelse med deres tilværelse.

Jeg tror ikke på, at disse mennesker har købt en lille håndværksejendom for at lave skatte-tænkning, hr. minister. Jeg tror heller ikke, at den mand, der for 10 eller 20 år siden har købt den ejendom, hvorfra han driver sin købmandsforretning, har gjort det for at lave skattetænkning. Jeg tror heller ikke, at den mand, der driver landbrug, har gjort det for at lave skattetænkning. De har gjort det, fordi det på et tidspunkt var sund fornuft, og fordi de havde lyst til at blive selvstændige. Men deres livsgrundlag slås nu, synes jeg, i stykker, fordi skatteministeren vil drive sin kendte misundelsespolitik.

Noget af det sidste, den forrige socialdemokratiske regering gjorde, altså den, der gik af i 1982, var at afskaffe den forhadte kapitalvindingsskat. Det skete efter en lang debat om den såkaldte Surløkkessag, hvor en landmand skulle betale kapitalvindingsskat i forbindelse med tvangsafståelse til staten. Nu gennemfører en socialdemokratisk ledet regering som noget af det første en ny kapitalvindingsskat, endog i endnu værre og endnu mere urimelig udgave. I den forrige udgave var der taget højde for inflationsudviklingen, i dag er der kun tale om 10.000 kr. pr. år, og det dækker jo formentlig ikke engang udviklingen for en pølsevogn uden hjul.

Jeg springer lidt i min tale – det siger jeg specielt til ministeren – for at den ikke skal blive for lang, og jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg ikke kan forhindre den socialdemokratiske skatteminister i at gennemføre dette lovforslag, hvis han har sit flertal for det. Men jeg

[Flemming Hansen]

finder, det er urimeligt, at det sker – som jeg ser det helt klart, specielt for erhvervsejendommens vedkommende – med tilbagevirkende kraft. Hvis skatteministeren så sagde: For en erhvervsejendom, der købes efter den 19. maj, gælder 7-års-reglen ikke længere; en sådan ejendom skal beskattes efter de nye regler i dette forslag – o.k., så kendte man betingelserne, når man handlede. Det er fair nok. Jeg er ikke enig, men det var fair nok, hvis der var et flertal for det i Folketinget. Det synes jeg ikke man kan sige om disse regler.

Afslutningsvis vil jeg føje enkelte kommentarer til lovforslag nr. L 297, ophævelse af udlandslempelsen. Det fremgår af forslaget, at der ikke er tale om noget stort provenu for staten, men jeg finder ikke, det er klogt at ændre lovgivningen netop på nuværende tidspunkt, hvor dansk erhvervsliv har brug for en øget og ikke en forringet konkurrenceevne.

Jeg vil gerne til allersidst sige til skatteministeren, at jeg har ligesom hr. Kai Dige Bach noteret mig, at den meget provokerende facon, som regeringen anvendte i starten af dagen, nu er mildnet. Det er oppositionen måske også, og de kan da være udmærket, de milde vinde, som hr. Kai Dige Bach talte om. Og jeg kan i hvert fald sige, at vi under udvalgsarbejdet vil stille mange relevante spørgsmål til disse tre lovforslag, så offentligheden i hvert fald får bekræftet, at der helt tydeligt er tale om, at dette er lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg tror, det er udmærket, at vi alle sammen bliver mildere, efterhånden som dagen skrider frem.

Undskyld at jeg bryder ind her, men det er kun, fordi jeg vil undgå, at vi fortsætter debatten på et forkert grundlag. Jeg håber, at hr. Flemming Hansen er opmærksom på, at den måde, vi har indrettet ejendomsavancebeskatningen på, friholder alle avancer frem til den 19. maj, altså datoen for lovforslagets fremsættelse, og det vil sige, at alle fortjenester indtil dette tidspunkt er friholdt.

Og vi giver faktisk tre muligheder for at få fastslået indgangsværdien: enten handelsprisen med tillæg af eventuelle forbedringer eller vurderingen pr. 1. januar med et tillæg af 10 pct. eller en ny vurdering på grundlag af den faktiske pris pr. 19. maj. Så vi har gjort alt for

at undgå, at man med nogen ret kunne påstå, at det var lovgivning med tilbagevirkende kraft – bare for at vi ikke går fejl af hinanden i den videre debat.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Det er blot et par enkelte bemærkninger fra hr. Flemming Hansen, som kalder mig herop nu.

Hr. Flemming Hansen udtrykte undren over, at Kristeligt Folkeparti kunne være med her og henviste til, at beskatningen af goodwill slog – åh, nu siger jeg det lidt for stærkt – men altså livsdrømmen, opbygningen af det, man skulle leve for til sidst, i stykker. Jeg må lige gøre opmærksom på, at når Kristeligt Folkeparti vil være med til at beskatte goodwill, skyldes det, at vi gerne vil have lukket alle skattetækningsmuligheder. Og det er jo altså en kendsgerning, at nogle har fundet ud af at konvertere nogle immaterielle værdier, som man egentlig skulle betale skat af, til goodwill, og det kan vi ikke rigtig lide. Vi kunne heller ikke lide, at køberne ikke havde en afskrivningsmulighed, og det får man ved hjælp af det her. Det synes vi er reelt.

Og så vil jeg sige, at det trods alt kun er 11 år siden, vi holdt op med at kræve skat af goodwill, så det kan altså ikke være gennem hele livet, man har bygget sin formue op på det grundlag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det har været en lang debat, og der er nogle af os, der ikke orker at skændes mere. Så derfor vil jeg blot helt stiltørdigt sige til hr. Flemming Hansen angående udlandslempelsen, at det er jo kun ganske få år siden – det er i hvert fald, mens jeg har siddet i Folketinget – at Det Konservative Folkeparti var medforslagsstiller til et forslag om afskaffelse af udlandslempelsen. Så alt for meget adrenalin skal hr. Flemming Hansen nu ikke bruge på den sag.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

For at starte bagfra er jeg helt enig med fru Elisabeth Arnold. Jeg brugte heller ikke ret lang tid – jeg tror, det var et halvt minut eller

[Flemming Hansen]

måske kun 10 sekunder af mine 15 minutter – så det er såmænd ikke det, der skulle skille os ad, altså om det dér kom med eller ej i den samlede reform. Det tror jeg ikke.

Men så til hr. Glønborg: Jeg synes, man skal være opmærksom på, at mange mennesker i eksempelvis den offentlige sektor tager dette at have pension som noget naturligt, for her har man heldigvis dette udmærkede system. Men for folk i den private sektor, som f.eks. får 200.000 kr. eller 300.000 kr. i goodwill, som har været skattefri indtil nu, for dem betyder det altså ganske meget i resten af deres tilværelse, hvis de eksempelvis – som det var muligt for et par måneder siden – kunne få 10 pct. af det beløb i forrentning resten af deres liv. Det er ganske mange penge oven i folkepensionen.

Så siger hr. Glønborg, at Kristeligt Folkeparti gerne vil være med til at lukke for skatte-tænkning. Jamen det har vi heller ikke noget imod i Det Konservative Folkeparti, vi vil bare ikke have, at det sker med tilbagevirkende kraft. Og jeg sagde netop til skatteministeren: O.k., sæt datoen, som den er sat, så man fremover kender betingelserne. Men når man handlede ejendom eller goodwill og gik ud fra forholdene for 5-10 år siden, kendte man kun de betingelser, der gjaldt indtil den 19. maj, og det er den effekt, som jeg synes at Kristeligt Folkeparti skulle tænke på. Situationen var jo nemlig sådan for 10 år siden, da man havde den goodwillbeskatning, som hr. Glønborg henviste til, at da kostede det pågældende objekt det dobbelte, og så var det i orden. Men det er markedet jo slet ikke til i dag, og derfor er der i virkeligheden ikke så mange muligheder for at regulere ved prisen, som man havde før i tiden.

Til skatteministeren: Det er klart, jeg har læst på lektiën, jeg har faktisk aldrig læst noget så grundigt som det her. Men jeg tror da, at skatteministeren vil være enig i, at vurderingen er kolossalt lav i dag; erhvervsjendomme har vel aldrig været så billige, som de var omkring den 19. maj, og det må da også indgå i de overvejelser, skatteministeren har gjort sig. Og stadig vil jeg sige: Lad dog reglerne gælde for de nye køb, ikke for de gamle.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Skatteministeren var bange for, at debatten ville blive afsporet, hvis man tog udgangs-

punkt i det, der rent faktisk står i forslaget vedrørende ejendomsavancebeskatningen. Jamen skatteministeren må jo vide, at i realiteternes verden forholder det sig sådan, at har man erhvervet en erhvervsjendom, en udlejningsjendom eller noget andet for f.eks. 20 år siden i tillid til de regler, der var gældende dengang, fik man en prisstigning indtil for 5-6 år siden, da botten begyndte at vende, og hvor vi i dag er ude for, at efter den sidste almindelige vurdering har kun halvdelen den værdi, de burde have. Og eftersom vurderingsmyndighederne rent faktisk har pligt til at ansætte værdien af ejendommen til dens pris i handel ogandel baseret på kontantprisen ved en ny vurdering, kan man jo ikke gøre meget ved det.

Det betyder, at man indfører denne beskatning på et tidspunkt, hvor den fremover vil klinge allermost ud, fordi man får så lav en anskaffelsessum. Og derfor, hr. skatteminister, bliver det beskatning med tilbagevirkende kraft, uanset hvordan man vender og drejer det fra skatteministerens side. Jeg vil sige, at det er smart fundet på.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg synes, det er betagende, at efter at skatteministeren grundigt har forklaret, hvad indgangsværdien er, og hvilke muligheder der er for at få den reguleret, skal to ordførere alligevel optræde og fastholde, at der er tale om lovgivning med tilbagevirkende kraft.

De mennesker, der købte ejendom for 20 år siden, har kunnet realisere en række gevinster, som ikke bliver beskattet, fordi det er gjort inden den 19. maj. Udgangspunktet er altså, at man tager en indgangsværdi, som skal være den ansatte ejendomsværdi pr. 1. januar 1993, for at tage hensyn til eventuelle prisstigninger siden da; man kan også vælge at lægge et 10 pct.s-tillæg til, og man kan også få en ny vurdering.

Men nu bliver problemet altså, at vurderingerne er alt for lave – og det efter at vi har haft debat på debat i denne sal om, at vurderingerne var alt for høje. Jeg synes ikke, der er konsekvens i navnlig fru Kirsten Jacobsens argumentation. Anser man vurderingerne for at være for høje, eller anser man vurderingerne for at være for lave? Man kan ikke bare lige vælge, hvad der passer én i den givne situation.

[Pia Gjellerup]

Nogle vil gerne have en lavere, nogle vil gerne have en højere, og det modsatte er helt af den onde verden. Her kan man bede om en ny og højere vurdering, og hvis der er grundlag for den og man kan argumentere for den, vil der også være mulighed for at få den, og så vil man have en højere indgangsværdi. Og så vil problemet blot være, hvor længe man vil overveje at beholde sin ejendom, for så skal man jo betale løbende skat af den højere vurdering.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg har normalt stor respekt for fru Pia Gjellerups klare hjerne og evne til at opfatte, hvad der bliver sagt, men dette skyldes sikkert det meget sene tidspunkt.

Det, jeg gav udtryk for, er jo ikke spørgsmålet, om der var noget i vejen med vurderingen, om den var for høj eller for lav i forhold til det, den rent faktisk skal være efter vurderingsloven; det var egentlig ikke det argument. Næh, mit argument var et helt andet: Hvis man havde erhvervet en ejendom for ca. 20 år siden, er det sådan – og det har det altid været på ejendomsmarkedet – at set i et tidsperspektiv på 20 år, hvor det går op og ned i bølgedale, udjævner tingene sig af sig selv, og så har man haft en forventning om, at det, man kunne have tjent i den periode, kunne man realisere som en form for skattefri opsparring.

Men så er det, at regeringen smart nok går ind og indfører denne form for beskatning, hvor indgangsværdien bliver den overhovedet lavest tænkelige på grund af udviklingen. Det vil sige, at hvis man ser på kurven, knalder man til, når den giver flest penge i potten. Det er det argument, som er uhæderligt, og som gør, at dette forslag får tilbagevirkende kraft.

Svend Aage Jensby (V):

Med hensyn til lovforslag nr. L 295 kan jeg i det store og hele tilslutte mig de bemærkninger, hr. Flemming Hansen har fremsat. Det er ikke nødvendigt at stå og gentage de samme synspunkter, men jeg har lidt at føje til.

Her er et af eksemplerne på, at man virkelig knalder til, om jeg så må sige, altså laver en betydelig hårdere beskatning. Jeg håber, at de mennesker, det går ud over, også er medregnet blandt de mennesker, som man har lovet skattelettelser.

Der er et par ting, som er meget væsentlige. Dette lovforslag vedrører fast ejendom og dermed også landbrugsejendomme. Det er en markant mangel ved lovforslaget, at der ikke er indkalkuleret nogen prisregulering, og det er heller ikke rimeligt, at modregning af tab kun kan ske i positiv ejendomsavance. Hvis man en eller anden gang i sit liv har været så uheldig at tabe nogle penge, er det altså de færreste, der har evne, økonomi og lyst til at gå i krig med den næste ejendom for at forsøge at hente lidt af den tabte avance hjem, og det synes jeg er en skævhed.

Jeg er jo – og det har skatteministeren også hørt ved andre lejligheder – meget langt hen ad vejen enig i systemet med symmetri. Men jeg synes, det halter med symmetrien, når man beskatter avancen som kapitalindkomst. Jeg forstår meget vel mulighederne for at lade avancen indgå i anskaffelse af en ny ejendom til nedsættelse af anskaffessummen, men som sagt er det altså de færreste, der gør det. Jeg synes altså, der mangler noget i symmetrien: På den ene side kapitalindkomst, men på den anden side har man altså kun mulighed for at modregne tab i de næste 5 år, hvis man erhverver en ny fast ejendom. Det synes jeg også er en stor svaghed.

Så vil jeg sige, at det er da prisværdigt, at der gives et årligt fradrag i anskaffessummen på 10.000 kr. Men hvis man tager en prisstigning på blot 3 pct., så vil det jo batte ad Wandsbeck til. Hvis vi f.eks. tager en landbrugsejendom til 5 mio. kr., skal landmanden allerede det første år reservere ca. 50.000 kr. til skat, og stiger inflationen til mere end de 3 pct., kan vi godt se, hvor han er henne. Forslaget vil i særdeleshed komme til at ramme de dyre ejendomme meget hårdt, så vidt jeg kan se.

Det, der er sagt om tilbagevirkende kraft osv., er jeg enig i.

Med hensyn til goodwill deler jeg også de tidligere fremsatte synspunkter. Med hensyn til det, der står i § 16 E, stk. 1, nr. 2, 3, 4 og 5, er der igen tale om en kraftig beskatning, nemlig fra særlig indkomst til personlig indkomst. De mennesker, som er omhandlet af de numre, kan vel heller ikke forvente at få skattelettelser, i hvert fald ikke, hvis lovforslaget gennemføres. Det er bestemt ikke vores livret i Venstre.

Jeg vil godt sige, at hvis der har været tilfælde, hvor goodwill har været misbrugt, som det

[Svend Aage Jensby]

har været nævnt, kunne vi vel også finde en løsning, så vi kunne håndtere det. Det er jo først og fremmest i de tilfælde, hvor der er tale om interesseforbundne parter, at goodwillmisbruget sker, og hvis det ikke er tilfældet, skal man nok forstå at regulere det.

Så vil jeg spørge skatteministeren om en anden ting. Jeg har simpelt hen ikke forstået, hvorfor der ikke er nogen regler om indgangsværdi, som der var i lovforslaget om ejendomsavancebeskattning, for så kunne jeg måske acceptere ideen i noget af det. Men her beskatter man faktisk optjent goodwill, og det mener jeg man kunne have undgået, hvis der havde været nogle regler om indgangsværdi.

Med hensyn til det sidste forslag om ophævelse af udlandslempelsen er det jo rigtigt, at man altid får skudt sine tidligere synder i skoen. Det er da rigtigt, at for år tilbage indgik det i en stor plan fra den tidligere borgerlige regering, men det var altså i forbindelse med en større økonomisk plan. Jeg mener stadig, at udlandslempelsen er en betydelig positiv ting for dansk erhvervsliv, navnlig de store koncerner som f.eks. Novo, Danfoss og andre. I det øjeblik, man ophæver udlandslempelsen for dem – uanset om man vil forbinde omkostningerne med produktionen eller ikke – vil det betyde en øget belastning af disse virksomheders kapitalapparat, og jeg tror, det vil betyde, at aktiviteter, som ellers skulle sættes i gang, ikke bliver det. Jeg tror simpelt hen også, det er overdrevet, at udlandslempelsesordningen medvirker til at flytte virksomheder til udlandet. Vel skaber man virksomheder i udlandet, men når man har virksomheder i udlandet, har man altså også projektering og lignende herhjemme. Det er altså ikke alene et spørgsmål om at flytte virksomheder til udlandet.

Så rent umiddelbart er Venstre ikke tilhænger af, at denne udlandslempelse skal ophæves.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg har lige siddet og set på dagsordenen og prøvet at resumere, hvad der er blevet sagt fra Venstres side i løbet af eftermiddagen og aftenen, og det morede mig egentlig lidt – men man kan også sige, at det måske var lidt tragisk at tælle op – at vi har haft fire forslag, der handler om skattelettelser, sænkning af skatte-

procenten. Det tror jeg at Venstre er positiv over for; det fremgik ikke helt klart, men det tror jeg.

Forøgelse af børnefamilieydelsen var man absolut ikke afvisende over for, og kapitaltilførselsafgiftens afskaffelse og reduktionen af aktieafgiften var man positiv over for; jeg tror nærmest, at man synes, at aktieafgiften helt skulle fjernes. Og det, som Venstres skattepolitiske ordfører, hr. Peter Brixtofte, sagde om afskaffelse af kartoffelrenten, var sandelig heller ikke noget, der skulle skille os ad, for det var jo så populært, som han sagde – prisværdig ærligt; men det koster jo ganske overordentlig mange milliarder.

Og så tænker man altså, at de må også have sagt ja til nogle af de forskellige forslag, som regeringen har fremsat, og hvoraf en del også er fremsat af en regering, som havde hr. Svend Aage Jensbys støtte. Men da jeg gik dagsordenen igennem, talte jeg op, at af de 11 finansieringsforslag, vi har præsenteret Folketinget for og haft til behandling hidtil, har Venstre været afvisende over for alle uden undtagelse. Det bliver der altså ikke meget skattereform ud af, og på den baggrund kan jeg i hvert fald godt forstå, at Venstre siger, at der bør være meget lange forhandlinger.

Jo, der har faktisk været et enkelt forslag, nemlig om loft over fradragsretten for faglige kontingenter. Det bliver der heller ikke nogen stor skattereform af, og det virker ikke overvældende sagligt, hvis jeg må have lov at sige det.

Anden næstformand (Grove):

Jeg beder om, at man overholder taletiden. Jeg tror, vi kommer langt nok hen på aftenen alligevel.

Jens Thoft (SF):

Ja, jeg skal fatte mig i korthed, så meget desto mere som mit manuskript er blevet væk.

Hvis vi tager lovforslag nr. L 295, synes SF, at det er en ualmindelig god idé; og jeg er da også enig med fru Kirsten Jacobsen i, at hvis kurven vender og man smækker lige ned i bunden af kurven, giver det det største provenu. Men jeg konstaterer nu, at både hr. Svend Aage Jensby og fru Kirsten Jacobsen har så stor tillid til regeringen, at man er sikker på, at vi nu har nået bunden. Det vil jeg nu være lidt

[Jens Thoft]

forsigtig med at påstå, og jeg vil også være forsigtig med at råde folk til at disponere efter, at bunden nu er nået. For hvis det er rigtigt, er det i hvert fald urigtigt, alt det man har sagt om skattereformen, som ødelægger alting for husjerne; så vil bunden jo ikke være nået endnu, så jeg synes, at fru Pia Gjellerup havde ret i, at der mangler konsekvens i argumentationen. Man må blive enige om, om man vil stå på, at nu er bunden nået, så derfor får man det maksimale ind i skat; eller også må man blive enig med sig selv om, at det, regeringen foretager sig, vil føre yderligere ned i afgrunden. Men så er bunden jo ikke nået, så varer det jo år, inden der kommer penge ud af det.

Jo, jeg er utilfreds med en enkelt detalje, nemlig det fjollede 10 pct.s tillæg. Hvorfor skal man have 10 pct.s tillæg? Det har jeg svært ved at forstå, og det er jeg ikke tilhænger af.

Så er der spørgsmålet om beskatning af goodwill, og jeg vil jeg understrege, at det vil SF også støtte varmt, det er helt fint. Men reglerne om en indgangsværdi, som foreslået af hr. Svend Aage Jensby, ville da være urimelig bureaukratisk, og hvordan søren skal man fastsætte den? Goodwillværdien bliver konkret fastsat den dag, der handles, men den er jo svær at fastsætte lige ud i den blå luft, selv om jeg godt ved, at skattevæsenet hygger sig med at finde nogle objektive kriterier til at fastsætte en sådan værdi.

Men jeg vil godt sige, at jeg synes, der er et problem med ikrafttrædelsen. Ikrafttrædelsesreglerne siger, at man godt kan have indgået bindende aftaler om at handle med en eller anden goodwillværdi fra 1982 og til nu, og det vil være gældende frem til 1998, tror jeg det var. Jeg kan godt se, at hvis der er indgået bindende aftaler, kan det være rimeligt at respektere dem, fordi de er indgået i en periode, hvor der var andre beskatningsregler; det kan jeg godt se det fornuftige i. Men så vil jeg anmode skatteministeren om at forlange, at hvis sådanne aftaler skal respekteres, må de registreres nu, for ellers vil vi se om 4-5 år, at folk bliver vældig fristede til at lave goodwillaftaler med tilbagevirkende kraft. Og det kan jo være svært at se, om to af hinanden afhængige parter har skrevet papirerne under den 17. maj 1993 eller den 17. maj 1997.

Hvis aftalerne bliver registreret nu, får aftaleparterne i hvert fald det problem, at de ikke

helt ved, hvem af dem der bliver begunstiget af aftalen. Derfor mener jeg, at man burde overveje det, hvis man har den ikrafttræden, som jeg godt kan se fornuften i.

Så er der endelig spørgsmålet om udlandslempelsen, og her må jeg sige, at SF varmt og inderligt støtter afskaffelsen af udlandslempelsen. Det er fuldstændig åndssvagt, at vi her i 1993 - 90 år efter at reglen blev indført, vistnok i øvrigt af Venstre - fortsat giver tilskud til eksport af danske arbejdspladser, samtidig med at vi jamrer over, at beskæftigelsen er elendig her i landet. Udlandslempelsen er udelukkende og alene et tilskud til eksport af danske arbejdspladser, og så dumme behøver vi altså ikke at være.

Jeg er altså meget tilfreds med, at udlandslempelsen fjernes, men jeg synes, at en aftrapningsordning frem til årtusindskiftet er at give en alt for lang løbetid; det er jeg utilfreds med, og for min skyld kunne man gerne afskaffe udlandslempelsen med det samme. Mig bekendt var det i øvrigt også det, den forrige regering foreslog i århundredets plan, nemlig en omgående afskaffelse af udlandslempelsen. Jeg undrer mig lidt, og jeg vil gerne spørge skatteministeren: Hvad er den saglige grund til denne meget lempelige aftrapningsordning?

Kirsten Jacobsen (FP):

Lad mig først slå fast, at Fremskridtspartiet er imod nye skatter; Fremskridtspartiet ønsker derimod at ophæve nogle af dem, vi har.

Den socialdemokratiske ordfører startede med at sige, at formålet var at forhindre skatte-spekulation; man skulle forhindre, at voldsomme fortjenester helt skal undrages beskatning, men man skal samtidig give fradrag for tab. Det kan man så synes om eller lade være med, og ud fra de forskellige politiske ståsteder synes man det ene eller det andet; men det kan man da forholde sig til.

Men det, jeg synes er svært at forholde sig til, er udgangspunktet for indførelsen af ejendomsavancebeskatningen. Jeg er overbevist om, at under udvalgsarbejdet er vi nødt til at se på, om den seneste vurdering, retten til omvurdering eller anskaffelsessummen er det rigtige. Og jeg må også sige ligesom hr. Jens Thoft: Hvad er begrundelsen for de 10 pct., og hvorfor er det netop 10 pct.? Hvad er begrundelsen for de 10.000 kr., og hvorfor er det netop

[Kirsten Jacobsen]

10.000 kr.? Hvorfor er beløbet det samme for store ejendomme og små ejendomme? Jeg savner ligesom en forklaring, jeg kan ikke rigtig finde den, hverken i bemærkningerne eller andre steder.

Lovforslagene er set samlet og under ét erhvervsfjendtlige, og dernæst er de udtryk for, at man vil ramme personer – ikke de store spekulanter, men faktisk mindre erhvervsdrivende, som i tillid til gældende lovgivning har sparet op. Det kan enten være i form af en udlejningsejendom, hvor de har boet i en toværelseslejlighed, for på et tidspunkt ville de have betalt gælden, og så kunne ejendommen give overskud og lidt tilskud til pensionen. Men de skal rammes nu, og det samme skal de folk, der efter et langt livs indsats til en lille løn i en butik af den ene eller den anden art har optjent en goodwill. Vi synes, det er groft.

Og når det drejer sig om disse to forslag, synes jeg egentlig, at det er de mest utiltalende overhovedet af de forslag, regeringen er fremkommet med, fordi begge forslagene er udtryk for lovgivning med tilbagevirkende kraft. Man rammer nogle mennesker, som har handlet i tillid til, at sådan var reglerne, og når man gæbbede sig efter de regler, kunne man have en forventning om, at man også kunne indrette sig på en ganske bestemt måde. Derfor deler jeg helt klart den opfattelse, at det havde været noget mere hæderligt, hvis man havde sagt, at efter den 19. maj vil vi ikke acceptere den slags længere. De, der erhverver en ejendom eller en virksomhed og optjener goodwill, skal altså være klar over, hvad de går ind til, og så må de betale ved kasse 1 og blive beskattet med 70 pct. af fortjenesten. Jamen så kunne man sige, at folk ved, hvad de har at rette sig efter og kan indrette sig efter det. Men når man går hen og lader forslagene få tilbagevirkende kraft, så synes jeg, det er en uhæderlig måde at behandle mennesker på og særlig, når man tager i betragtning, at det ikke er dem, der er de store skattespekulanter, som den socialdemokratiske ordfører talte om.

Derforuden er forslaget om goodwill og især forslaget om ejendomsavancebeskatning så bureaukratiske og indviklede og vil give anledning til så megen tvist, at det gamle kapitalvindingsforslag blegner ved siden af. Det var bureaukratisk nok, og vi ved alle, hvad det forhindrede. Så revisorer og advokater og alle

mulige andre eksperter får kronede tider, når dette her skal ud og virke i praksis.

Fremskridtspartiet kan under ingen omstændigheder støtte nogen af forslagene. Vi vil under udvalgsarbejdet prøve, om det ikke kan lykkes at overbevise regeringspartierne om, at udgangspunktet bør være et andet, så man ikke rammer folk, der har handlet i tillid til gældende regler. Det er en uskik, som dette Folketing ikke kan være bekendt, og som vi heller ikke synes regeringen skal lægge op til.

Elisabeth Arnold (RV):

I modsætning til et par andre ordførere vil jeg ikke begynde at tale om spekulation, skatteunddragelse og skattetænkning, men lægge vægt på det, der har været fremhævet flere gange i dag: at alle former for indkomst så vidt muligt skal beskattes ensartet. Det er det, der har været baggrunden for, at Det Radikale Venstre er gået med til hele denne skatteomlægning, og det er også derfor, vi giver vores tilslutning til de tre lovforslag, der er til behandling her, om erhvervsjendomme, goodwillbeskatning og ophævelse af udlandslempelsen. Det overordnede sigte er, at alle former for indkomst skal beskattes på samme måde. Uanset hvordan man har indrettet sig i fortiden, er det ikke nogen straf, synes jeg, at indkomsten beskattes ens, ligegyldigt hvordan den er erhvervet.

Om udlandslempelsen, som er den eneste enkelt del af dette her, jeg vil beskæftige mig lidt med, vil jeg blot sige, at Det Radikale Venstre har været med til at fremsætte forslag om, at udlandslempelsen skal ophæves, nemlig i forbindelse med århundredets berømte udspil for et par år siden, som Venstre og De Konservative også var med til, men som de nu i mellemtiden er blevet bekymrede over. Da gik vi også ind for ophævelse af udlandslempelsen.

I den mellemliggende tid – for det forslag blev aldrig gennemført – har Socialistisk Folkeparti mindst et par gange stillet forslag om, at udlandslempelsen skulle ophæves, og vi har hver gang fra radikal side sagt: Vi er i princippet tilhængere af, at udlandslempelsen bliver ophævet, men vi vil kun gøre det i en større sammenhæng.

Den større sammenhæng var til stede i 1989, da det store skatteudspil kom, og den større sammenhæng er også til stede nu. Derfor siger

[Elisabeth Arnold]

vi, at det nu er det rigtige tidspunkt at ophæve udlandslempelsen på. Der er den sammenhæng, der skal være, og derfor går vi ind for, at den afskaffes nu. Jeg synes egentlig også, at Venstre og De Konservative burde gøre nøjagtig det samme.

Glønborg (KRF):

Om lovforslag nr. L 295 skal jeg ikke sige meget. Jeg synes, at de foranstaltninger, der er nævnt i beskrivelsen, hindrer, at dette får tilbagevirkende kraft, så det føler vi os rimelig trygge ved.

Udlandslempelsen vil vi også gerne være med til at afskaffe. Vi bryder os heller ikke om, at vi bevarer nogle incitamenters til at flytte arbejdspladser ud af Danmark.

Jeg vil sige et par ord mere om goodwillbeskatningen. Jeg er ikke påvirket af hr. Flemming Hansens appelleren til omsorg for dem, der har lavet deres aldersopsparing på den måde, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at det, at man gør goodwill til noget reelt, som man virkelig betaler for og dermed får en afskrivningsmulighed på, godt kunne medvirke til, at goodwill blev mere værd, sådan at man var villig til at betale mere for den reelle værdi, goodwill har, når man kan afskrive den.

I de sidste ti år har goodwill været noget underligt noget at betale for. Hvis man skal overtage en virksomhed og betale et passende beløb i goodwill, så siger man: Jeg har betalt for noget, men jeg har ingen afskrivningsmulighed på det. Det har egentlig alt for meget lignet en slags lovlig penge under bordet, og derfor synes jeg egentlig, at jeg er mere tiltalt af den løsning, der her er foreslået.

Skatteministeren (Stavad):

Også her skal jeg koncentrere mig om et par hovedpunkter, som har været til diskussion.

For det første har vi som sagt i forhold til ejendomsavancebeskatningen gjort os megen umage med, at ingen med rette kunne påstå, at der var nogen form for tilbagevirkende kraft.

Med hensyn til spørgsmålet om indeksering er der det årlige fradrag på de 10.000 kr., men først og fremmest sker der fra det tredje til det niende år en nedtrapping med 5 pct. om året, så man kun beskatter 70 pct. af fortjenesten som kapitalindkomst. Det vil sige, at der er indbygget et enkelt system og ikke, som fru

Kirsten Jacobsen sagde, et bureaukratisk system. Det er en enkel lovgivning, hvor vi tager alle nødvendige hensyn også i forhold til, at der kan være en vis pris- eller inflationsudvikling.

Vedrørende goodwill er reglerne sådan, at hvis man har købt goodwill siden 1982, har man fradrag for den købte goodwill. Hvis man ikke har købt goodwill, men selv har oparbejdet en goodwill, har der også i de løbende regnskaber været fradrag for den omkostning, der er forbundet med at skabe en goodwill. Der er symmetri imellem det, der beskattes, og det, der giver anledning til fradragsret eller afskrivningsret hos køberen.

Når man påstår, at dette her skulle være erhvervsfjendtligt, er det min opfattelse, at vi her giver den, der skal drive virksomheden videre, et bedre grundlag, fordi man giver den pågældende ret til at afskrive i modsætning til i dag.

Hvordan det kommer til at påvirke prisudviklingen, ja, det kan kun tiden vise. På de områder, hvor der var faste kutymer, dengang vi i 1982 afskaffede goodwillbeskatningen, gjorde man det, at man halverede goodwillen ud fra den betragtning, at der hidtil havde været beskatning. Det må så vise sig, hvordan det udvikler sig i den mellemliggende periode, men også på disse områder er det afgørende, at vi får en konsekvent beskatning, så vi får lavere skatteprocenter af arbejdsindkomst mod til gengæld at få en mere konsekvent beskatning af i dag skattefrie eller meget lavt beskattede områder.

Hr. Jens Thoft mente, at hvis vi også i de kommende år skulle respektere indgåede aftaler i forhold til allerede handlet goodwill til fast pris, skulle det registreres. Det ligger faktisk i lovforslaget, at man skal have anmeldt det til Ligningsrådet inden den 1. januar 1994, dvs. inden udgangen af indeværende år, så også det problem er der taget højde for.

Når nogle siger, at nogle bliver ramt, vil jeg sige, at der også i denne lovgivning er tale om en helt sædvanlig beskatning, som man ville få under alle omstændigheder, hvis det var anden form for indkomst, og at vi, når vi taler om ejendomsavancer, endda foretager den tidligere nævnte nedtrapping, så det kun er de 70 pct. af den fortjeneste, der opstår efter lovforslagets fremsættelse, der bliver omfattet af beskatning. Det er endda en kapitalindkomstbeskatning,

[Skatteministeren]

der for helt op til 240.000 kr. plus 20.000 kr. eller 40.000 kr. alt efter, om man er gift eller ikke gift, er på 44 pct., så det er bestemt ingen barsk beskatning, vi lægger op til her, men en rimelig beskatning, der leverer et provenu, så vi kan få skatteprocenterne ned.

Jeg har selvfølgelig også registreret, at de, der taler mest om lavere skatteprocenter, er dem, der under debatten i dag har været mindst indstillet på at levere nogen form for provenu, der ville kunne nedsætte disse skatteprocenter. Jeg må sige, at når jeg indtil dette øjeblik har lyttet til Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet og har indkasseret de provenubeløb, som de er parat til at levere til lavere skatteprocenter, samtidig med at de har sagt ja til nogle udgifter, så har jeg meget svært ved at se, at vi overhovedet kan få lavere skatteprocenter.

Jeg håber, der bliver bedre sammenhæng også i det, når vi kommer til drøftelser med hinanden i de kommende dage.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Skatteministeren har været medlem af Folketinget i så mange år, at det vil være skatteministeren bekendt, at Fremskridtspartiet mindst én gang om året, nemlig i forbindelse med den årlige behandling af finansloven, meget grundigt og vel som det mest grundige af alle oppositionspartier redegør for, hvordan vi mener skattelettelse kan finansieres.

Hvis ca. 1.000 ændringsforslag er for stort et pensum at kapere for skatteministeren, har vi senest i en publikation, vi kalder »Dansk dynamik – en helt ny vækststrategi«, meget grundigt redegjort for, hvordan man kan lave skattelettelse, uden at man automatisk bare skal indkræve nye skatter eller afgifter, men hvor man kan gøre det bl.a. ved hjælp af nogle offentlige besparelser.

Hr. Glønborg kom lige før skatteministerens indlæg meget overraskende med den melding, at goodwill var en slags legaliserede penge under bordet. Hvis hr. Glønborg f.eks. havde været på 1. semester på Handelshøjskolen, ville hr. Glønborg dér have lært, hvad goodwill er, og det har intet at gøre med penge under bordet.

Det bygger på den meget simple kendsgerning, at hvis man har haft en købmandsbutik

på hjørnet af Nørregade i 25 år, har denne købmandsbutik opbygget et kundegrundlag. Når man så skal købe denne købmandsbutik i stedet for at skulle etablere en helt ny overfor eller ved siden af, er det helt naturligt, at man betaler noget for det kundegrundlag, for den goodwill, som det hedder, der er etableret i den forbindelse. Det har intet at gøre med penge under bordet eller noget som helst andet. Det er helt naturligt, at man betaler for det, en sådan købmandsbutik har opbygget af godt rygte og god kundepleje igennem mange, mange år.

Nu har jeg brugt det mest simple eksempel, nemlig en købmandsbutik, men det gælder selvfølgelig for alle andre brancher.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg har ellers stor respekt for hr. Kim Behnkes indsigt i økonomiske sager, men hr. Kim Behnke har ganske åbenbart overhovedet ikke hørt, hvad jeg sagde, for jeg behøver ikke den instruktion i, hvad goodwill er. Det ved jeg udmærket godt, selv om jeg ikke har gået på handelsskole, og jeg har absolut ingen indvendinger imod, at goodwill er noget, man betaler for. Selvfølgelig skal man betale for goodwill, og jeg synes netop, at goodwill er noget så håndfast, at det fortjener hele vejen igennem at blive betragtet som noget, man køber og betaler for, altså som noget, der er der og som følge deraf også kan afskrives bagefter.

Jeg pegede på, at der i de sidste 10 år ikke havde været nogen reel afskrivningsmulighed for det, man havde betalt for den reelle værdi, som goodwill er, og derfor virkede, sagde jeg, den betaling, man gav for goodwillen, som en slags lovlige penge under bordet, fordi det ikke var noget, man kunne behandle, som man kan med andre værdier, man har købt som en del af sin forretning.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

I forlængelse af det, hr. Glønborg sagde, kan jeg tilføje, at goodwill også skattemæssigt imellem forbundne parter blev brugt som penge under bordet, altså penge, man uddrog skattevæsenet.

[Jens Thoft]

Jeg vil godt give skatteministeren en uforbeholden undskyldning, for han har ret i, at spørgsmålet om registrering af aftalerne er i orden. Det er mig, der ikke kan læse indenad. Jeg beklager.

Jeg vil til sidst spørge skatteministeren – og nu vender jeg mig til udlandslempelsen: Hvad er den saglige grund til, at udlandslempelsen aftrappes frem til år 2000? Ikke engang den forrige regering, som jeg ikke vil beskylde for at være venstreradikal, selv om både Venstre og Det Radikale Venstre havde meget at gøre med den, havde en så lang overgangsregel. Da afskaffede man udlandslempelsen med det samme i det forslag, der lå i »Århundredets Plan«. Hvad er den saglige begrundelse for, at man nu trækker afskaffelsen af udlandslempelsen frem til år 2000?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det beroliger mig selvfølgelig, når hr. Glønborg redegør for, at goodwill er noget særdeles håndfast, og derfor er der heller ingen grund til at kalde det legaliserede penge under bordet. Men dér, hvor hr. Glønborg går galt i byen, er ved sammenligningen med andre ting, der kan afskrives på. Hvis man har en maskinvirksomhed, hvor der afskrives på inventaret, er det, fordi det bliver nedslidt. Det bliver rent faktisk mindre værd, som årene går, fordi der slides på det.

Bortset fra enkelte modeller af Porschebiler og andre spidsfindigheder er der ingen af den slags ting, der bliver mere værd, som årene går, men hvis man passer sin butik ordentligt, skulle goodwill gerne blive mere værd, som årene går.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

For anden gang, hr. Kim Behnke, det var ikke goodwill, det var betalingen for goodwill under de vilkår, der har været i de sidste 10 år, jeg karakteriserede på den måde. Den goodwill, man køber, taber sandelig sin værdi lige så vel som alt muligt andet, man har købt. Hvis man vil blive ved med at have en god virksomhed, skal man sandelig også bygge sin egen goodwill op, men den, man har købt, forsvinder lige så stille, og derfor er det rimeligt, at

den afskrives. Så opbygger man selv en, der forhåbentlig kan være lige så meget værd.

Skatteministeren (Stavad):

Til hr. Jens Thoft kan jeg kun sige, at det har været en afvejning i forhold til de virksomheder, der bliver berørt af det. Det er forholdsvis få virksomheder, men med ikke ubetydelige beløb, så det har været en politisk og økonomisk afvejning i forhold til, i hvilket tempo det var hensigtsmæssigt at foretage en afvikling af udlandslempelsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Grove):

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Første behandling af lovforslag nr. L 298:

Forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven (momsloven). (Formidlingsydelse).

Af skatteministeren (Stavad).
(Fremsat 19/5 93).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Anne-Marie Meldgaard (S):

Det er sent på aftenen, og vi har været så uendelig mange fortrædeligheder igennem i løbet af dagen, så det er helt rart at være positiv for en gangs skyld og også forvente at få positive tilkendegivelser fra de andre partier.

Det lovforslag, vi her skal behandle, skal også, som skatteministeren udtrykker det, ses i sammenhæng med de øvrige forslag om omlægning af hele skattesystemet, men samtidig skal det ses som et led i regeringens bestræbelser på at styrke og stimulere erhvervslivet, og i dette tilfælde er der tale om turisterhvervet.